

value 2/-

11/2/28

ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ.

Θ. ΡΩΠΑ.

ΕΝ ΛΑΡΝΑΚΙ
ΚΥΠΡΟΥ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Τ. Μασκάλκη.

889.1 μν

Ρο. Π

✓ 98/1975

Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Εἰς κήπον ἤμην χλοερὴν, εἰς εὖοσμον ἀνθῶνα
Ποῦ κελαδεῦσι τὰ πτηνὰ τοῦ παραδείσου μόνα.
Ἐκστατικῶς ἐκύτταζον τὴν φύσιν τὴν ἀνθοῦσαν
Τὴν μελωδίαν τῶν πτηνῶν ἀκοῶν ἀντηχοῦσαν.
Τῶν μὲν ὑδάτων ἡ ῥοὴ πρὸς ταυτην συνεφάνει
Καὶ τ' ἄνθη χρυσοῦφαντος ἐφαίνοντο σινδόνι,
Τὸ δὲ ποικίλον τῶν φυτῶν καὶ τῶν πτηνῶν συγχρόνως.
Πανόραμ' ἦτον θελκτικὸν ποῦ κτεστρέφ' ὁ χρόνος.

2

Ἐν ᾧ τὸ θέαμα αὐτὸ, θαυμάσιον τὴν φύσιν,
Ἐκύτταζον, αἰσθάνομαι πτηνοῦ τινος τὴν πτήσιν.
Τὸ βλέμμα στρέφω παρευθὺς, μὴν βλέπω χρυσαλλίδα
Καὶ πάλλει ἡ καρδιά μου ἀπὸ χρηστὴν ἐλπίδα,
Τὸ πλάσμα τοῦτο τοῦ Θεοῦ νὰ κάμω συντροφόν μου,
Αὐτὸ λατρεύων ἐμπαθῶς, πλὴν πρῶτον τὸν Θεόν μου.

3

Εἰς κρίνον κάθηται λευκὸν, τὸ κρίνον ὠραίξει
Καὶ ἐν τῇ μάχῃ τὰ πτηνὰ τοῦ κάλλους ἀπελπίξει.
Τὸν Πλάστην εἰς τὸ πλάσμα του θαυμάζων παρετήρουν
Τὸ ποικιλόχρουν κάλλος τῆς καὶ σιωπῆν ἐτήριον

4

Μ' εὐέλπιδα χωρῶ ψυχὴν, με φόβον πλησιάζω,
Κ' ἐντός μου εἰς βοήθειαν τὸν Ἐπίωτα φωνάζω.
Ἐξέτεινα τὴν χειρὰ μου, ἀναπνευστὶ βαδίζω
Καὶ βλέμμα ἰκετευτικὸν σ' ἐκείνην ἀτενίζω.
Τὸν δείκτην καὶ ἀντίχειρα αἰσιόω τῆς χειρὸς μου,
Νὰ τὴν συλλάβω ἤθελεν ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μου.

Τὰ δάκτυλά μου ἔκλεισά καὶ μένουσι κλεισμένα,
Σημεῖον τῆς ἐλπίδος μου δὲν ἔχουν πλὴν ! κἀνένα.

5

Βαρὺν ἀφῆχα στεναγμόν· τὰ ἄνθη μαραμμένα
Ἐφάνησαν καὶ τὰ πτηνὰ πετοῦν θορυβημένα.
Ἐκείνη φεῦ ! ἐπέταξε διὰ παντός ἡ ξένη
Ἵ ἔρωσ με ἐπλήγωσε καὶ ἡ πληγὴ του μένει·
Μὲ δάχρυα ἄς τοὺς ὀφθαλμοὺς φωνάζω « Χρυσασλλίδα »
Τὸ κρίνον μ' ἀποκρίνεται, φεῦ ! « χάσε τὴν ἐλπίδα. »

6

Ἐὰν σὺ με διαφύγης, Χρυσασλλίς πεφιλημένη,
ὦ ψυχὴ ἐρωτευμένη,
Κόσμος ὅλος θά σεισθῆ
Ἄν φοβῆσαι τὴν Κατάραν, τὸ τοῦ σώματός μου αἷμα,
Διὰ ἔν σου μόνον βλέμμα,
Εὐθὺς ἤθελε χυθῆ,
Ψυχὴ ἠγαπημένη,
Καὶ σὺ βέβαι' ἀγνισθῆ.

1873.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ.

Τούτους τοὺς στίχους μου, εἰς σέ, εἰς σέ, ἀφιερώνω
Καὶ δι' αὐτῶν τοῦ πάθους μου τοὺς πόθους ἐκπληρώνω.
Εἰς σέ νὰ εἶπω χρεωστῶ ὅπόσον ἡ ψυχὴ μου
Σε ἀγαπᾷ περιπαθῶς, καὶ τρέμει ἡ ζωὴ μου.
Σὺ τῆς καρδίας τὸ τρωτὸν ἐπλήγωσας τὸ μέρος,
Καὶ φλόγες διεχύθησαν, καὶ ἐγεννήθ' ὁ ἔρωσ.
Σὲ μόνον ἡ καρδία μου ἐπόθησε φιλιτάτη,
Σὲ ἡ ψυχὴ μου θὰ ποθῆ κι' ἐν ὥρᾳ τῆ ἐσχάτη.
Ἄν τῆς καρδίας τοὺς παλμοὺς θελήσης νὰ μετρήσης,
Ἄμεσως πόσον σ' ἀγαπῶ, ὦ φῶς μου, θὰ νοήσης.
Σὲ ὅταν βλέπω, ποθητῆ, τὸν ὕψιστον δοξάζω,
Καὶ τὸ φλογῶδες ὄμμα σου ἐρωτικῶς κυττάζω.

Ὅποταν τῶν ὀμμάτων Σου τὴν Ἴριν ἀντικρύσω,
Φοβοῦμαι, τρέμω, φρικιδῶ μὴ τὴν πνοὴν ἀρίσω.

Πλησίον σ' ὅταν κάθηναι, ὦ Ἄγγελε Ἀγγέλων,

Προσέχω μόνον τὸ παρὸν καὶ λησιμονῶ τὸ Μέλλον.

«Σε ἀγαπῶ» σοὶ ἔλεγον κ' ἀπήντα: «σε λατρεύω»

Κι' ἐγὼ ἀπήντων ἔμμανῶς: «τοὺς ὄρκους σου πιστεύω.»

Καὶ ὤμοσε τὸ στόμα σου ἀγάπην αἰωνίαν,

Καὶ τὴν ἐμήν σοὶ ἔδωκα διὰ παντὺς καρδίαν.

ὦ! Τί εὐφρόσυνοι στιγμαί, στιγμαί εὐδαιμονίας,

Καθ' ἃς πληροῦται ἡ ψυχὴ ἀφάτου εὐτυχίας.

ὦ! ζῆθι, ζῆθι, εὐτυχῆς, ἀλλὰ μὴ λησιμονήσης,

Τοὺς ὄρκους σου κ' ἐπίορκος νὰ γείνης μὴ θελήσης.

1872.

TO ΡΟΔΟΝ.

Τὸ Ῥόδον κέκλεισται σφιγχτὰ

Καθὼς κρατεῖ ὁ ἀετὸς

Πτηνὸν ποθοῦν ν' ἀπαλλαγῆ

Ὁ κάλυξ οὕτω συκρατεῖ

Τὰ φύλλ' αὐτοῦ ζηλοτυπῶν

Μὴ δώσῃ εὐοσμον πνοὴν

Τοῦ χρώματός του τοῦ καλοῦ

Τὸ Ῥόδον πᾶσαν καλλονὴν,

Ἄλλὰ ἐπέρχεται καιρὸς

Καὶ ἡ τοῦ κάλυκος πλοκή

Ἄκτινες δ' Ἡλίου ζωτικαὶ

Τῷ Ῥόδῳ δίδουσιν εὐθὺς

Τὸ Ῥόδον ἀνοιξε λοιπὸν,

Ὅσμήν λεπτήν, ἐλκυστικὴν,

Τὰ πέριξ του μυροβολεῖ

Τὴν πρόσκαιρόν του καλλονὴν

Μὴ ἀναισθητῶς κ' ἀπαθῶς

Τὸ Ῥόδον τῆς ζωῆς αὐτοῦ

ἐντὸς τοῦ κάλυκός του.

διὰ τοῦ ὄνυχός του

θανάτου φρικαλέου,

τοῦ Ῥόδου τοῦ ὠραίου

μὴ τὰ δεσμά του οἴψῃ,

εἰς τὸν Οὐρανὸν τὰ ὕψη,

καὶ ζωηροῦ μὴ δεῖξῃ

τὸν κόσμον μὴ ἐκπλήξῃ.

τὸ Ῥόδον περισπᾶται

βραδὺν, βραδὺν, χαλαταί

καὶ δρόσος τῆς πρωίας

πνοῆν ἐλευθερίας.

τὸ Ῥόδον διαχέει

καὶ εἰωδίας πνέει.

τὸ Ῥόδον ἀμ' ἀνθῆσαν

ἡμῖν ὑπενθυμῆσαν.

κάνεις ἡμῶν καθεῖδει;

τὸ τέρμα ἐπισπευδει.

Ἐπιφελήθητε λοιπὸν
Προσφέροντες λιβανωτὸν
Διότι Ρόδον μαρανθῆν
Καὶ ἀντὶ πετάλων εὐωδῶν
Σε, τὸ Ρόδον τὸ εὐώδες,

αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας
ἐκ μέσου τῆς καρδίας,
θὰ πέση φύλλον, φύλλον,
θὰ εὐρητε τὸ «Μῆλον.»
Ρόδον μου πεφιλημένον,
Ἐὰν ἦσ' ἐρωτευμένον,

Σε λατρεύω ἐμπαθῶς.

* Ἄν τὸ ἔαρ σου παρέλθῃ,

καὶ ἂν πέσης φύλλον, φύλλον,
Ἐξαρκεῖ μόνον τὸ «Μῆλον»

Νὰ σὲ ἀγαπῶ πιστῶς.

1876.

ΟΙ ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ.

I

Πῶς κελαδοῦσι τὰ πουλιὰ ἐμένα τί μὲ νοιάζει :

Νὰ ἀγαπῶ δεν θέλω.

Ἐὰν τῆς καρδίας μου τὴν πληγὴν καμμιὰ δεν ὁμοιάζει,

Νὰ λησιμονήσω μέλω.

2

Τοῦ ἔρωτος πλὴν οἱ παλμοὶ γλυκεῖς ὅποσον εἶναι !

Τοὺς ἀγαπῶ, τοὺς θέλω.

Ἐὰν ὑπῆρξες εὐτυχῆς, σὺ, ἀναγνώστα κρίνε,

Νὰ τοὺς λατρεύω μέλλω.

II

1

Πλὴν διατὶ νὰ ἀγαπῶ χωρὶς ν' ἀνταγαπῶμαι;

Νὰ λησιμονήσω μέλλω,

Κι' εἰς στεναγμοὺς βαρυαγλεῖς ἀπαύστως νὰ πλανῶμαι;

Νὰ παραιτήσω θέλω.

2

ὦ, πόσον γοητευτικὸν τὸ ὄμμα τῆς εὐρίσκω!

Τὲ ἀγαπῶ, τὸ θέλω.

(7)

Δι' ἔν τῆς φίλῆμα γλυχὺ προθύμως ἀποθνήσκω,
Νὰ τὸ λατρεύω μέλλω.

III

1

Τὸ ρόδον ἄνω ἔς τὸ κλωνι ἀκάνθας πλείστας φέρει·
Νὰ ἀγαπῶ δὲν μέλλω.
Κενεῖται εἰς τὸ τολμηρὸν ὁ κόπτων τ' ἀνθη χέρι·
Νὰ λησμονήσω θέλω.

2

Πλὴν πῶσον εἶμαι εὐτυχῆς μακρόθεν κ' ἂν τὴν ἴδω!
Τὴν ἀγαπῶ, τὸ θέλω.
Δι' ἔν τῆς μόνον «σ' ἀγαπῶ» τὴν ὕπαρξιν μου δίδω·
Νὰ τὴν λατρεύω μέλλω.

IV

1

Καρδία, παῦτε, τοὺς παλμοὺς θὰ τὸ μετανοήσης·
Νὰ ἀγαπῶ δὲν μέλλω.
Ἄν πετολίτζης, ἄφρονι, τί ἔχεις νὰ ἐλπίσης·
Νὰ ἀποσφύγω θέλω.

2

ὦ πόσον αἱ ἐρώμεναι καρδίαι συγχινεῦνται!
Νὰ ἀγαπήσω θέλω.
Τὰς χαρμοσύνους ἐποχὰς ὁσάκις ἐνθυμοῦνται,
Καὶ νὰ λατρεύω μέλλω.

V

1

Τῆς διανοίας πνεύματα, ἐλπίδος φαντασίαι!
Νὰ ἀγαπῶ δὲν μέλλω.
ὦ μὴ μὲ ἠλεκτίζετε μ' ἀπατηλὰς θωπείας,
Νὰ λησμονήσω θέλω.

2
Ἐ τὴν δρόσον πῶς μωσχοβολοῦν τὰ ἄνθη τὴν πρωΐαν!
Νὰ ἀγαπήσω θέλω.
Νὰ ἀπολαύσω λαχταρῶ ἐκείνης τὴν καρδίαν,
Καὶ ν' ἀποθάνω μέλλω.

VI

4
Ἀμφίβολος πλὴν ν' ἀγαπῶ, χωρὶς καμμιᾶν ἐλπίδα,
Νὰ ἀγαπῶ δὲν θέλω.
Ἀνάγκη νὰ ἐξοπλισθῶ μὲ λήθης τὴν ἀσπίδα.
Νὰ λησμονήσω μέλλω.

2
ὦ φίλημα μαγευτικὸν καρδίας ἐρωμένης!
Τὸ ἀγαπῶ, τὸ θέλω,
Μόνη τροφή θὰ ἴσο σὺ ψυχῆς ἀπηλπισμένης!
Νὰ τὸ λατρεύω μέλλω.

VII

4
Τοῦ κόσμου ὄλου τὰς ὁρμὰς ἐλπίς τις εἶαν τρέφῃ,
Νὰ ἀγαπῶ δὲν μέλλω.
Μόνον ἐμὲ τὸν δυστυχῆ ἀπελπισία στέφει.
Νὰ λησμονήσω θέλω.

2
Τῆς μοίρας μου τῆς ἀτυχοῦς ἂν ἤλλασε τὸ νῆμα,
Νὰ ἀγαπήσω θέλω.
ὦ τότε τῆς καρδίας της δὲν θὰ ὑπῆρχον θῦμα!
Καὶ νὰ λατρεύω μέλλω.

VIII

4
Ὅταν ὁ ζέφυρος φυσᾷ, τὸν κόσμον ἂν δροσίξῃ,
Νὰ ἀγαπῶ δὲν μέλλω.
Ἐκείνη φεῦ! ἡ ἄπονη πικρίας μὲ ποτίζει,
Νὰ ἀποθάνω θέλω.

2

ὦ πόσον εἶναι θελκτικὴ, πικρίας κι' ὅταν λέγῃ!
Τὴν ἀγαπῶ, τὴν θέλω.
Ὡς ζωογόνα νάματα ὁ Ἔρωσ τὰς συλλέγει,
Νὰ τὴν λατρεύω μέλλω.

XI

1

Ὁ κόσμος ὅταν εὐτυχῆ καὶ αἱ καρδίαι χαίρουν,
Νὰ ἀγαπῶ δὲν μέλλω.
Ἀντάλλαγμα ἐρωτικὸν τὰς χεῖρας ἂν προσφέρουν,
Νὰ λησμονήσω θέλω.

2

Πλὴν πόσον εἶμαι εὐτυχῆς τὴν χεῖρά της ἐγγίζων!
Τὴν ἀγαπῶ, τὸ θέλω.
Τρισευτυχῆς, ἔς τὴν χεῖρά της τὰ χεῖλη προσεγγίζων!
Νὰ τὴν λατρεύω μέλλω.

X

1

Ὅσάκις βλέπω εἰς τὴν γῆν τὰ δένδρα νὰ ἀνθίζουν,
Νὰ ἀγαπῶ δὲν θέλω.
Τὴν πρώτην εὐτυχίαν μου σκληρῶς μὲ ἐνθυμίζουν,
Νὰ λησμονήσω μέλλω.

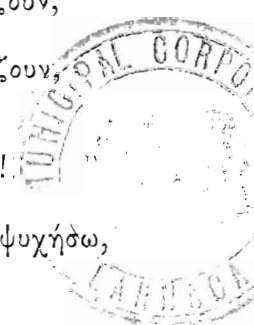
2

ὦ πόσον ψυχολακταρῶ κοντά της νὰ καθήσω!
Νὰ ἀγαπήσω μέλλω.
Ἐς τοὺς κόλπους της νὰ εὔρεθῶ κι' ἐκεῖ νὰ ξεψυχήσω,
Αὐτὸ καὶ μόνον θέλω.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΗΝ.

Σελήνη, ἄστρον τῆς νυκτὸς, χαρὰ τῆς ὑψηλίου,
Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς, τοῦ παρελθόντος βίου,

Ἐπίσχες τὴν πορείαν σου καὶ ἐπ' ὀλίγον στῆθι
Ν' ἀκουσῆς τὰ παράπονα τὰ φλέγοντα τὰ στήθη.
Ὡ δορυφόρε σὺ τῆς Γῆς, Σελήνη φωτοβόλος,
Χρυσοῦται εἰς τὴν λάμψιν σου τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος,
Χρυσοῦνται θάλασσαι, βουναὶ καὶ κορυφαὶ ὄρεων,
Καὶ ἡ καρδία τέρπεται τῶν εὐτυχούντων νέων·
Τῶν εὐτυχούντων..... Πλὴν ἐγὼ δὲν εἶμ' εὐτυχισμένος,
Διότι μέσα 'ς τὴν καρδιάν ὑπάρχω πληγωμένος.
Σελήνη μου, σελήνη,
Δὲν μ' ἀγαπᾷ Ἐκείνη.

Ἀγάπησα κι' ἐγὼ ποτὲ τοῦ Πλάστου πλάσμα ἕνα·
Τὰ ἔμματα εἶχε φλογερά,
Ὡσάν τὰ ἄστρα λαμπυρά,
Κι' ἐφλόγισαν κι' ἐμένα.

Ἀγάπησα περιπαθῶς φεῦ! κι' ἀγαπῶ ἀκόμα·
Τὰ χεῖλη εἶχε ῥοδιναί,
Καὶ τὰ μαλλιά ἐρατεινά,
Οὐράνιον τὸ ὄμμα.

Ἀγγέλου εἶχε τὴν μορφήν, Ἀγγέλου ὁμιλίαν,
Ἐξότευον πλὴν φλογερά
Τὰ ἔμματα τῆς, καὶ τρομερὰ
Μοῦ 'καῦσαν τὴν καρδιάν.

Μοῦ ὑπεσχέθη ἔρωτα κι' ἔρωτα ὑπεσχέθη·
Κι' ἐπίστευσα ὀδυσυχῆς!
Πλὴν πόσον εἶμαι ἀτυχῆς
Εἰς τῆς καρδιᾶς τὴν μέθην.

Ἡμέρα μιὰ ἀνέτειλε δυστυχισμέν' ἡμέρα·
Θεέ μου, ...ποία συμφορὰ!
Ἀπάτη ἦτο...κι' χαρὰ
Πετᾶ εἰς τὸν ἄερα.

Τί ἐγγλῆμα διέπραξα; εἰπέ μου, ὦ σελήνη,
Γιατὶ νὰ ἦναι ἡ σκληρὰ,
Ἐν τὰ ζωηρὰ μου τὰ πυρὰ,
Ἀνάλγητος ἐκείνη;

Ἐκείνη ποῦ ἐλάτρευον καὶ ἐθεώρουν φῶς μου,
Παρῆλθ' ὡς κύμα τῆς ἀκτῆς,
Ὡς τοῦ Ἡλίου μὲ ἀκτῖς,
Ὡς ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου.

Ὀλόκληρα στενάζω φεῦ! ὑπὸ τοῦ πάθους ἔτη·
Ὁ κόσμος ἂν μὲ συμπονή,
Ἐκείνη πλὴν δὲν μὲ πονεῖ,
Κι' ἐγὼ θρηγῶ εἰσέτι.

Θρηγῶ καὶ κάθε δάκρυον, σελήνη, ὅταν ρέη,
Εἰς τὴν ψυχὴν εἶναι πικρὸν,
Εἰς τὴν καρδιὰν φαρμακερὸν,
Καὶ τὰ ἐντὸς μου καίει.

Τὸν δρόμον σου, σελήνη μου, ἐξακολούθει τώρα,
Ματαίως σέ ἀργοπορῶ,
Γιατὶ τὸ τέλος μου ἴθωρῶ,
Ἐσήμανεν ἡ ὥρα.

Πλὴν ἀμοιβὴν ὁ ἔρωσ μου τοῦτο θὰ ἀπαιτήσῃ·
Ἐ τὸ μάρμαρόν μου τὸ ψυχρὸν
Νὰ χύσῃ δάκρυον πικρὸν
Τὸ τάφον νὰ δροσίσῃ.

Ἄν καὶ νεκρὸς νὰ αισθανθῶ τὴν αὔραν τῆς πνοῆς της·
Καὶ τῆς καρδιᾶς της τοὺς παλμοὺς
Ν' ἀκούσω καὶ τοὺς στεναγμοὺς
Τῆς ἀπονῆς ψυχῆς της.

Εἰς τὸ πικρὸν της δάκρυον ἐν Ῥόδον νὰ ἀνθήσῃ·
Μιὰ Χρυσάλλις μὲ τὰ λαμπρὰ,
Με τὰ χρυσὰ της τὰ πτερὰ,
Τὸ ρόδον νὰ στολίσῃ.

1877.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

1.

Ἡ ὥρα φθάνει καὶ ἀθυμίας,
Πληροῦται ὄλη μου ἡ ψυχὴ,

Βοᾷ τὸ ἄλγος θερμῆς καρδίας,
Καὶ ὄλος εἶμαι ἐν ταραχῇ.

2. Ἡ ὥρα ἦλθε, κ' οἱ ὄδυρμόι μου
Βαρὺν θ' ἀφίσωσι κωκυτὸν,
Διότι χάνουν οἱ ὀφθαλμοί μου
Πᾶν ὅ,τι ἔχουν ἀγαπητόν.
3. Ἡ ὥρα ἔστη, κ' οἱ στεναγμοί μου
Θ' ἀνακινήσουν καὶ τοὺς νεκρούς·
Φοβοῦμαι, τρέμω μὴ ἡ ψυχὴ μου
Ἐμπέσ' εἰς δαίμονας πονηρούς.
4. Παλμοὶ φρικώδεις τὸ στήθος πλήττουν
Βαρεῖς ἐπέρχονται στεναγμοί,
Πλὴν τὴν ψυχὴν μου δὲν τὴν ἐκπλήττουν.
Οἱ τοῦ θανάτου ὀλολυγμοί.
5. Ἐτοιμος εἶμαι νὰ θυσιάσω
Πᾶν ὅ,τι ἔχω ἐπὶ τῆς γῆς,
Καὶ εὐχαρίστως νὰ ἀγοράσω
Ἐν φίλημά της ἀντὶ ζωῆς.
6. Ὡ πῦρ φλογῶδες ἐκ τοῦ φλογώδους,
Πλὴν ζωογόνου τῆς ὀφθαλμοῦ,
Μεστὴ πικρίας εἶναι φρικώδους
Ἡ ὥρα αὕτη τοῦ χωρισμοῦ.
7. Ὡ! ἄφες, ἄφες, πρὶν ἀποθάνω,
Τὸ μέτωπόν σου νὰ ἀσπασθῶ,
Φίλημα πάθους νὰ θέσω ἄνω,
Τοῦ κόσμου τούτου πρὶν στερηθῶ.
8. Ἀὐτὸ ἄς παύσῃ ψυχῆς τὸν πόνον,

Καὶ τῆς καρδίας μου τὸν παλμόν,
Κι' ἄς μαρτυρήσῃ αὐτὸ καὶ μόνον
Τὸν πρῶτον κι' ὕστατον ἀσπασμόν.

9.

Πλὴν ἐγχαρᾶξαν ἐπὶ μετώπου
Τοῦ ἔρωτός μου τὸ θεῖον πῦρ,
Ἐκ τοῦ ἰδίου ἄς λάμπῃ τόπου
Τῆς Ἀφροδίτης ὡς ὁ ἀστήρ.

1877.

ΤΗ ΒΟΩΠΙΑΙ.....

1

Τὴν ἀφιξίν σου πανηγυρίζουν,
Οἱ λάτρες ὅλοι τῆς καλλονῆς,
Τὰ θέλγητρά σου ὑπενθυμίζουν
Θεᾶς τὰ θέλγητρα τῆς κλεινῆς.
Κι' ἔκθαμβοι ὅλοι σ' ἀποθαυμάζουν,
Κι' ἐν σοὶ τὸν Πλάστην ὅλοι δοξάζουν.
Τὴν Ἀφροδίτην ἐκπροσωπεύεις,
Καὶ τοὺς Ἀγγέλους ἰσοβαρῶς,
Ὅλων τὰ βλέμματα σαγηνεύεις,
Λάμπουσα, Ἥλιος φλογερός.

2

Καθὼς τὸ πάλαι ἢ ἀρχαιότης
Θεᾶς ἐλάτρευε καὶ θεοῦς,
Οὕτω, τοῦ κάλλους σου θιασώτης,
Πιστὸς εἰς μύθους τοὺς παλαιούς,
Ὡσπερ θεότητα σὲ λατρεύω,
Κι' ἐκ τῆς καρδίας σου παραμονεύω,
Ἴμ γηθαλέος νὰ τελευτήσω,
Τῆς σῆς εὐνοίας ἀξιωθείς,
Ἢ χολασμένος πλέον νὰ ζήσω,
Ἐπὶ τῷ θράσει τιμωρηθείς.

1878.

Ο ΑΠΕΛΠΙΣΜΟΣ.

1

Ὁ λόγος ὅτε τοῦ Θεοῦ ἐν ἀποφράδι ὥρα
Ὁ γόνιμος ἐποίησεν ἐν τῇ ἀπείρῳ χώρᾳ
Τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός,
Εἰς τὴν φρικτὴν ἀτέλειαν τοῦ ἔργου του ἐμβλέψας,
Ἐλάττισε εἰς τὸ κενόν, καὶ τ' ὄμμα ἀποστρέψας
Ἦ σύχασε διὰ παντός.

2

«Κρημνίσθητι.» εἶπεν αὐτῷ, «στὴν τύχην σου σ' ἀφίνω,
Ἀνάξιος σὺ εἶς' ἐμοῦ τὰς νεύρας ἀποπλυνω,
Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ σὶ Γενοῦμαι.
Κυλίου κατὰ τὸ δοκοῦν ἵκα ἢ ἀνεῖς ἐκστάσεις,
Καὶ ἔστω σοὶ σὸς ὁδηγὸς ἡ τῶρας σου ἢ τάσις,
Κι' ἡ συμφορὰ σὸς Βασίλευς.»

3

Ταῦτ' εἶπε· καὶ καθὼς ὁ γυψὸς ὄρμα ἐπὶ τὴν λείαν,
Ἦ δυστυχία οὕτω πῶς ἀφεῖσα τότε μίαν
Βροντώδη καὶ μακρὰν κραυγὴν,
Ἐξώρμησε, συνέθλιψε τὰς τοῦ Παντός κινήσεις,
Κι' ἐφάπαξ περιέσφιγεται τῆς αἰωνίας λύσεως
Τὴν αἰωνίαν τῆς τροφῆν.

4

Ἐπὶ τοῦ κόσμου τὸ Κακὸν ἐκ τούτου ἀπορρέει·
Ἐκ τούτου ὅ,τι ὀμιλεῖ καὶ ὅ,τι ἀναπνέει
Ἦσθάνθη νὰ πονῆ πικρῶς.
Ὁ οὐρανὸς καθὼς κι' ἡ γῆ καὶ ἡ ψυχὴ κι' ἡ πλάσις,
Τὸ Πᾶν στεναρίζει, κι' ἡ φωνὴ τῆς φύσεως ἀπάσης
Μακρὸς ὑπῆρξε στεναγμός.

5

Ἦψώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔς τὰς οὐρανίους χώρας·
Ζητεῖτε ἐν τῷ ἔργῳ του εἰς τὰς σκληρὰς σας ὥρας,
Θεὸν τὸν Παρηγορητήν.

Ἐποῦσα εἶναι, ἄθλιοι, ἢ ἐπιείκειά του,
Ὁ κόσμος ὅλος, ὡς ὑμεῖς, ζητεῖ τὸ στήριγμά του,
Κι' εὐρίσκει Περιφρονητήν.

6

ὦ Δύναμις ὀλέθριος, εἶπε πῶς σε φωνοῦσι;
Μὴ, Εἰμαρμένην, Πρόνοιον, μὴ Φύσιν σε καλοῦσι,
Ἦ νόμον οὐκ ἄσκητόν;
Ἄν τρέμωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἄν σε ἀγαπῶσι,
Πειθήνιοι ἢ ἀπαθείματοι, ἢ σε βλασφημῶσι,
Σὺ εἶς· αἰεὶ, αἰεὶ ταυτόν.

7

Ἐπεκαλεῖσθε ὑμεῖς, τοῦ κόσμου τὴν ἐλπίδα,
Ἦν ἐν ἀπάτῃ ευρεθεῖς κατέπια, καὶ οἶδα
Ἦθμόν της τὸν φαρμακερόν·
Εἶν' αὐτῇ ἡ ὠθοῦς ἡμᾶς ἔσθον χῶρον τῆς Ἀδύσσου,
Ἦ στέφουσα τὰ θύματα με μῆλα κυπαρίσσου,
Ἦ παραδίδει ἔς τὸν βωμόν.

8

Ἄν ἴσως ἐδεκάτιζε τὰ πλάσματα δικαίως,
Ἦ ἐπιπτεν ἐφ' ἅπαντας ἡ χεὶρ αὐτοῦ ραγδαίως,
Με νόμον δίκαιον κι' ὀρθόν!
Ἄλλ' οἱ αἰῶνες εἶδον φεῦ! ψυχὰς πολὺ γενναίας,
Τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κάλλονήν καὶ ἀρετὰς βεβαίας
Νὰ σφάζ' ἀσπλάγχχνως τὸ κακόν·
Καθὼς ὅποτε οἱ θεοὶ ἐπόθουν τῶν αἱμάτων
Τὰς αἰμοφύρτους ἀπαρχὰς τῶν τρυφερῶν προβάτων,
Εἰς τοὺς σκληροὺς αὐτῶν ναοὺς,
Καὶ ἔθουον οἱ ἄνθρωποι σωροὺς πολλοὺς ποιμνίων,
Καὶ ἡ λευκὴ περιστερὰ καὶ τὸ ἀγνὸν ἀρνίον
Ἐσφάζοντο εἰς τοὺς βωμοὺς.

9

ὦ Πλάστα Παντοδύναμι, πηγὴ καὶ πάντων ἄρχον!
Τὸ πᾶν σοὶ εἶναι δυνατόν, κι' αὐτὸ τὸ μὴ ὑπάρχον,
Τοῦ σύμπαντος ὁ βασιλεὺς!

Ἐνώ εἶχες τὴν δύναμιν, χωρὶς μηδὲν νὰ χάσης,
Τὴν εὐτυχίαν καὶ ζωὴν ἔς τὰ τέχνα σου νὰ πλάσῃς,
Ἐν σῇ τῇ Ἀπειρία φεῦ!
Ἐνώ μὴ ἐξαντλούμενος ἠδύνασο νὰ χύσῃς,
Ἀφθόνως εἰς τὴν Κτίσιν σου, χωρὶς κἂν νὰ μετρήσῃς,
Τὰ ἀγαθὰ, Δημιουργέ!
Ἐκτασις, Χρόνος, Δυναμὶς, δὲν σ' εἶναι τι οὐδόλως,
Ἐνώ ἠδύνω... φρικιῶ... πλὴν, καὶ ἀναμφιβόλως,
Δεν τὸ ἠθέλησας ποτέ.

10

Τί ἔγκλημα ἐπράξαμεν ὥστε νὰ μᾶς ποιήσῃς;
Μὴ τὸ ἀναίσθητον Μηδεν σοὶ εἶπε νὰ τὸ κτίσῃς,
Κι' ἐγένετο παραδεκτόν;
Μὴ, Πεπρωμένον, εἴμεθα τὸ ἔργον τῆς ὀργῆς σου;
Μὴ τιμωρεῖς, Σκληρὲ Θεέ, τὸ πλάσμα τῆς φωνῆς σου,
Δι' εὐδαμονίσμα τὸ σόν;

11

Ἀνάβητε ἔς τὸν οὐρανὸν, Σεῖς Λίβανος καὶ Στόνοι,
Σεῖς Δάκρυα καὶ Στεναγμοὶ, Ὀλολυγμοὶ καὶ Πόνοι,
Σεῖς, Συναυλῖαι τῶν Θεῶν!
Φωναὶ θνητῶν καὶ αἵματος κι' ἀσβέστων παραπόνων,
Τὸν θόλον τὸν ἀναίσθητον κτυπήσατε μὲ τόνον
Τοῦ Ἀνακτόρου τῶν Τυχῶν!
Ἀνύψωσον, Γῆ, τὴν φωνήν, ὦ οὐρανοὶ, φωνεῖτε,
Καὶ, Ἄδῃ σὺ, ἔνθα τὸ πᾶν εἰς θάνατον καλεῖται,
Ἄφετε ἓνα μυκηθμόν!
Παράπονον αἰώνιον ἅς ἐκφωνήσῃ ἡ Φύσις,
Τὸ ἄλγος τῆς ἅς ἐκφρασθῇ ὀλόκληρος ἡ Κτίσις,
Μὲ ἓνα μόνον στεναγμόν.

12

Ἡ Φύσις οὖν ἀφ' ἧς στιγμῆς τοῦ χάους ἐξεληθοῦσα
Τῶν σῶν ἐξέφυγε χειρῶν, σχέδιον ἔτι οὔσα,
Τί εἶδες;...λάλησον λοιπόν.

13

Ἐπὶ τὴν ἀταξίαν τοῦ Κακοῦ τὴν ὅλην δουλωμένην·
τὴν σάρκα φεῦ! στενάζουσας καὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην·
Ἐπιθυμοῦσαν τὸ μὴ ὄν.
Πόλεμον τὸν ἐμφύλιον στοιχείων πολεμίων·
τὸν Χρόνον πάντας τρώγοντα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων
Ὅς χεῖρ του ἔχει σωρευτοῦς,
καὶ βλέποντα τῶν ἔργων σου τὸ τέλος ἐφημέρων·
τὸν Θάνατον ἀρπάζοντα τοῦ κόλπου τῶν μητέρων
τοὺς τῶν ἀνθρώπων φεῦ! βλαστούς.
Ἐπὶ τὸ θράσος τὸ αἰσχρὸν τὴν Ἄρετὴν νὰ κύπτῃ·
τοὺς συκαφάντας ἐν τιμῇ, καὶ Ἀλήθειαν νὰ πίπτῃ,
καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ναί,
Ἐπὶ τοὺς ἐπιγείους βασιλεῖς νὰ φέρῃτ' εἰς θυσίαν·
καὶ τὴν Ἴσχυν Ἀνάκτορα νὰ κτίζῃ μ' ἀδικίαν
Ἀπεριόριστα, βαβαί!
καὶ τὴν Ἀνδρίαν ἀνευ σοῦ τὰς μάχας νὰ κερδίζῃ·
τὸν Κάτωνα, ἐλεύθερον, τὰ σπλόγγα του νὰ σχίξῃ
τῷ Πλάτωνί του εὐπιστῶν.
τὸν Βροῦτον ὑπὲρ Ἄρετῆς ἀλύπως ν' ἀποθάνῃ,
τῆς Ἄρετῆς τὴν ὑπαρξίν 'ς λοίσθια νὰ χάνῃ,
Φωνάζων «ὄνομα τὸ σόν.»
τὸν Πλοῦτον κερδιζόμενον, σωρεία ἐγκλημάτων·
καὶ Ἐστεμμέν' ἐγκλήματα νὰ ἔχουν στήριγμά τῶν
τὴν Δόξαν, μ' αἵματος ροήν.
τὰ τέχνα νὰ κληρονομοῦν πατέρων ἀδικίας·
αἰῶνα τοῦτον θνήσκοντα νὰ λέγῃ δυστυχίας
εἰς τὸν αὐτ' ἀναγεννητήν.

14

Τοσαῦται Λύπαι, Βάσανοι, Ποινὰ καὶ Δυστυχίαι
Δὲν ἐξιλέωσαν, Θεέ. σὺν ἀρκετῇ θυσίᾳ
τοὺς ἀλαλάζοντας βωμούς,
Ὁ Ἥλιος ὁ μαρτυρῶν τῆς Γῆς τὴν δυστυχίαν

Δεν δύναται νὰ δώσ' ἡμᾶς ἡμέραν ἔστω μίαν
Παρήγορον εἰς τοὺς θνητούς;

15

Διάδοχετῶν θλίψεων καὶ θῦμα σὺ τοῦ βίου,
Οὐχί· μὴ τὸ ἐλπίσης, μὴ ἡ λύσσα τοῦ δημίου
Δεν καταπαύει τὸ Κακόν·

Ὁ Θάνατος τὴν πτέρυγα ἀνοίγων τὴν μεγάλην
Βροχθίζει ἐν τῇ σιωπῇ τῇ αἰωνία πάλιν
Πόνον αἰώνιον τὸν σόν.

Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ

A. Lamartine

1876.

ΤΕΛΟΣ.

